

PHẦN 9

Tại khi Nhi của trung tâm y tế Hackensack vị bác sĩ cười thật tươi để làm an lòng Lacey.

- Bonnie đã thoát khỏi một cách màu nhiệm, con bé không sao đâu và nó đang gọi cô đây.

Lacey ngồi tại phòng chờ đợi cùng Alex Carbine. Khi Bonnie được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, Mona, Kit và Jay đã đi theo đến phòng con bé. Lacey không theo họ.

Đó là lỗi của tôi, lỗi của tôi, cô nhắc đi nhắc lại, không biết nghĩ gì khác ngoài ý thức đó. Cô gần như không cảm thấy đau khi viên đạn bay ngay sát đầu cô. Nói cho đúng, đầu óc và thân xác cô gần như tê cứng, như chìm đắm trong hư vô, không thể nhận định một cách chính xác nỗi kinh hoàng đang xảy ra với mình.

Thấu hiểu nỗi lo âu của cô, nhận thức được việc cô cảm thấy mình có lỗi, vị bác sĩ nói tiếp:

- Nay cô Farrell, cánh tay và bả vai của nó phải mất một thời gian để lành lại, nhưng sẽ không có di chứng nào khác đâu. Trẻ con chóng hồi phục và cũng quên mau lắm mà.

Không di chứng nào hết, Lacey thầm nghĩ một cách đau đớn, mắt nhìn một nơi xa xăm nào đó. Bonnie chạy ra mở cửa, đó là việc duy nhất mà con bé đã làm. Và cái hành động đó suýt nữa đã cướp đi mạng sống của nó. Việc đó có thể nào không để lại ấn tượng nào không?

- Thôi Lacey, cô hãy đi gặp Bonnie đi, - Alex hỏi thúc cô.

Lacey xoay mặt qua nhìn ông ta, nhớ lại chính ông ta đã gọi ngay cho cảnh sát trong khi mẹ cô cố cầm máu trong nó nó bắn ra từ vai của Bonnie.

Trong căn phòng, Lacey thấy Kit và Jay ngồi bên chiếc giường nhỏ có song. Mẹ cô đứng chéo qua bên một chút, bây giờ đã hoàn toàn tỉnh trí, qua sát cảnh vật bằng con mắt y tá của bà.

Vai và phần trên cánh tay của Bonnie được băng một lớp thật dày. Với một giọng buồn ngủ, con bé phản đối:

- Con không phải là một đứa bé, con không muốn nằm trong một chiếc nôi.

Và khi nhìn thấy Lacey nó la lên "Lacey!"

Lacey cố đùa giỡn với nó.

- Họ làm cho cháu một cái băng thật tuyệt. Thế dì phải kí tên ở đâu đây?

Bonnie cười đáp trả lại.

- Thế họ có làm cho dì đau không?

Lacey cúi người xuống chiếc giường. Tay của Bonnie được đặt trên một cái gối.

Trước khi chết, Isabelle đã thọt tay dưới cái gối để lấy ra các trang giấy dính đầy máu. Cũng chỉ tại hai ngày trước tôi có mặt ở đó mà ngày hôm nay Bonnie phải nằm ở đây. Cũng may là chúng tôi không phải lo việc mai táng cho con bé trong lúc này.

- Nó sẽ mau bình phục thôi mà, - Kit nói thật nhỏ nhẹ.

- Thế dì không biết là người ta đang theo dõi dì sao? - Jay đặt câu hỏi.

- Trời ơi, Jay ơi, anh điên rồi sao vậy? - Kit a với giọng bực tức. - Đương nhiên là dì ấy không biết rồi.

- Bonnie đang bị thương còn họ thì cãi nhau vì tôi, Lacey tự nhủ. Chuyện này không thể nào tiếp diễn thế này được.

Mắt của Bonnie từ từ khép lại. Lacey cúi người xuống hôn con bé.

- Dì nhớ mau chóng trở lại đây nghe, - Bonnie năn nỉ.

- Dì hứa với cháu, nhưng dì còn rất nhiều chuyện phải làm trước đã.

Trở ra phòng chờ đợi, Lacey thấy hai viên thanh tra do bên phòng công tố của quận Bergen được phái tới.

- Chúng tôi đã được New York thông báo rồi, - họ đồng thanh cho biết.

- Thanh tra Sloane phải không?

- Không, chính văn phòng ông tổng chương lý, cô Farrell. Họ yêu cầu chúng tôi phải bảo đảm an ninh cho đến khi nào cô trở về nhà cô.

Gary Baldwin, ông tổng chương lý cho khu vực phía Nam thành phố, trong cuộc sống thường ngày có một phong cách thân thiện làm cho người chứng kiến ông đang xử án phải ngạc nhiên. Các tròng mắt kính không gọng càng làm nổi

bật thêm dáng vẻ trí thức của ông. Người mảnh khảnh không cao lắm, giọng nói dịu dàng, tuy nhiên ông đủ sức áp đảo một một nhân chứng trong lúc hỏi cung mà không cần phải lớn tiếng. Ở độ tuổi bốn mươi, ông không hề che giấu các tham vọng về chính trị của mình trên bình diện quốc gia và luôn mơ ước kết thúc sự nghiệp của mình bằng một vụ xử án vang dội được báo chí đăng tải trên trang nhất của các báo trong nhiều ngày.

Vụ án này như từ trên trời rơi xuống cho ông. Nó gồm đủ các những yếu tố cần thiết: Một người phụ nữ trẻ là nhân chứng của một vụ án mạng trong một căn hộ sang trọng của khu vực lịch thiệp Upper East End của thành phố Manhattan. Nạn nhân là vợ cũ của một chủ nhà hàng nổi tiếng. Điều quan trọng hơn là nhân chứng đã thấy tên sát nhân và có thể nhận diện được hắn.

Baldwin hiểu là một khi Savarano xuất hiện từ trong bóng tối để thực hiện án mạng này thì vụ án bắt buộc phải liên quan đến ma túy. Giả chết từ hai năm nay, tên này là một sát thủ chuyên nghiệp, nhận lấy trách nhiệm trừ khử tất cả những kẻ nào chống đối cái hệ thống mà hắn đang phục vụ. Khó có thể tưởng tượng được một tên khát máu hơn thằng này.

Nhưng khi cảnh sát đưa cho Lacey xem các hình nhân trác của tên Savarano này, cô lại không nhận ra nó. Hoặc là tâm trí cô bị suy yếu hoặc giải phẫu thẩm mỹ đã làm thay đổi bộ mặt đủ để cho người ta không nhận ra nó.

- Tôi nghiêng về giả thuyết thứ hai hơn, - ông Baldwin nghĩ - và trong trường hợp này, cô Lacey Farrell là người chứng duy nhất có thể nhận diện được nó mà thôi.

Giác mộng của Gary Baldwin là bắt được Savarano và truy tố hắn ra tòa, hoặc hay hơn thế là một thỏa thuận giảm án đổi lại việc hắn đưa ra chứng cứ chống lại các kẻ cầm đầu thực sự.

Nhưng cú điện mà ông vừa nhận được của thanh tra Sloane làm cho ông phần nộ đến tột cùng. Cuốn nhật ký, dường như giữ vai trò chủ yếu trong vụ án đã bị đánh cắp ngay trong trụ sở của cảnh sát.

- Tôi đã cất nó trong ngăn tủ tại phòng làm việc, và đương nhiên là được khóa kỹ. Nick và tôi bắt đầu đọc nó, có tìm kiếm một chi tiết nào đó có thể giúp chúng tôi trong cuộc điều tra, - Sloane cắt nghĩa. Nó bị mất trong đêm hôm qua. Chúng tôi đã bới tung trụ sở lên, cố khám phá cho ra kẻ đã ăn cắp nó.

Ed nói tiếp:

- Jimmy có bản sao mà Lacey Farrell đã giao lại cho ông ta. Tôi sẽ đến đó để lấy lại bản đó.

- Ông nên lấy nó trước khi nó biến mất.

Ông dập mạnh điện thoại xuống. Ông đã gọi Lacey Farrell trình diện ông vì ông có vài câu hỏi cần cô trả lời cho rõ.

Lacey biết là cô quá ngay thơ khi nghĩ rằng một khi cô giao lại cuốn nhất ký cho cảnh sát thì cô sẽ không còn liên quan gì đến vụ án này nữa. Một ngày mới bắt đầu khi cô về đến nhà, nhưng cô không tài nào nhắm mắt được, bị dẫn vật giữa sự hồi hận đã đem lại cho Bonnie một rủi ro chết người và nỗi hoảng sợ trước sự việc kinh hồn đang ập đến đời cô. Cô có cảm thương mình dường như là một người bị ruồng bỏ, là người duy nhất có thể nhận dạng được tên Curtis Caldwell và không chỉ một mình bản thân cô gặp nguy hiểm mà cô còn lôi kéo tất cả người thân cô vào trong đó.

Mình không thể nào đi gặp Kit và các cháu, cô tự nhủ, kể cả việc đón họ đến nhà mình cũng không thể nào nữa. Mình sợ phải ra đường lúc đêm tối. Thế tình hình này sẽ kéo dài trong bao lâu đây? Ai sẽ làm cho nó kết thúc?

Jack Regan gặp cô tại phòng chờ của vị tổng chương lý. Ông ta cười với cô thật tươi để an ủi cô ngay khi cô thư ký báo: "Bây giờ cô có thể vào được rồi"

Baldwin thường hay để cho những người ông gọi đến phải chờ đợi trong khi ông ghi chú vài chi tiết lúc xem hồ sơ. Mắt hơi nheo lại, ông quan sát Lacey cùng vị luật sư trong khi họ ngồi xuống ghế. Lacey dường như là một người phụ nữ đang căng thẳng tột độ, ông thầm nghĩ. Không có gì lạ hết vì đêm qua cô phải đón nhận vài phát súng và một trong số đó đã phớt ngay đầu cô và một phát khác làm cho một bé gái bị thương khá trầm trọng. Một phép lạ là không có ai tử thương. Ít ra là cho đến lúc này, ông tự nhủ.

Chú ý công việc ông nói thẳng với họ:

- Cô Farrell, tôi rất tiếc là cô phải trải qua những cuộc thử thách ghê gớm như thế, nhưng thành thật mà nói, cô đã gây cản trở không ít cuộc điều tra bằng cách chiếm đoạt một tang vật tại hiện trường. Theo như chúng tôi phỏng đoán, cô còn có thể hủy đi một phần của tang vật đó. Phần mà cô đã giao lại cho chúng tôi bây giờ đã bị đánh cắp, điều đó cho thấy là nó quan trọng đến mức nào.

- Tôi không có hủy gì hết...

Lacey vừa nói thì bị Regan cắt ngang ngay tức thì:

- Ông không có quyền buộc tội thân chủ của tôi.

Baldwin đưa tay chặn đứng cả hai người này, yêu cầu họ giữ im lặng. Không để ý đến Regan, ông nói tiếp bằng một giọng thật đanh thép:

- Cô Farrell, về điểm này, chúng tôi hiện giờ chỉ nghe có lời k hai của cô mà thôi. Nhưng tôi có thể xác định với cô một điều: Người mà cô biết dưới cái tên

Curtis Caldwell là một tên sát thủ máu lạnh. Chúng tôi cần lời khai của cô để kết tội nó và cô có thể tin là chúng tôi sẽ làm hết sức của mình để thực hiện việc đó.

Ông ngưng nói, nhìn chăm chăm vào cô.

- Cô Farrell, nhiệm vụ của cô bắt buộc tôi phải xem cô như là một nhân chứng mục kích. Tôi cũng xin báo cho cô biết là tình hình đó không lấy gì làm thích thú cả. Vì cô sẽ bị canh chừng hai bốn trên hai bốn tại một nơi nhất định.

- Trong bao lâu? - Lacey hỏi lại.

- Chúng tôi cũng chưa biết nữa. Cho đến chừng nào chúng tôi bắt được hung thủ với sự trợ giúp của cô để kết án nó. Tôi chỉ biết là trước khi bắt được kẻ đã sát hại Isabelle Waring, mạng sống của cô không đáng giá gì cả và cho đến ngày hôm nay chúng tôi chưa hề có được một hy vọng mong manh nào để tóm cổ được nó.

- Thế tôi có được an toàn không sau khi đưa ra lời khai chống lại hấn? - Lacey hỏi.

Ngồi đối diện với viên công tố, cô có cảm tưởng mình giống như một chiếc xe hơi đang lao đầu xuống vực thẳm, không tài nào kiểm soát được, gần đến mức bị giập nát.

- Không, cô sẽ không được an toàn đâu, - Jack Regan quả quyết.

- Trái lại đó, - Baldwin đáp lại, - Tên này là một kẻ sợ chỗ kín đáo. Hấn sẽ làm đủ mọi cách để không phải ngồi tù. Với chuyện bây giờ chúng tôi có thể khép nó vào tội giết người, tôi nghĩ có thể thuyết phục nó khai chống lại các tên chủ mưu, kể cả việc có thể không cần phải đưa nó ra trước tòa. Nhưng trước khi làm được các điều đó, chúng tôi phải bảo đảm an ninh cho cô, cô Farrell à.

Ông giữ im lặng một lúc thật lâu, trước khi hỏi tiếp:

- Cô có bao giờ nghe nói đến chương trình bảo vệ nhân chứng chưa?